

Albert Mestres

CANÇONS

ALBERT MESTRES

CANÇONS

Edicions 62

Primera edició: novembre del 2025

© Albert Mestres Emilió, 2025

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8316-2
Dipòsit Legal: B. 17.742-2025

Tots els drets reservats

TAULA

1. Cor de morts	13
2. Cançó dels suïcides	15
3. Cançó del mort i del crucificat	17
4. Cançó dels ofegats	19
5. Cançó dels afusellats	20
6. Cançó dels morts de fam	22
7. Plany de la mort de Venus	24
8. Cançó de les ciutats	26
9. Cançó de Sarajevo	27
10. Cançó del dolor	30
11. Cançó de Prometea	32
12. Cançó del desengany	34
13. Cançó d'Ió	36
14. Cançó de guerra	38
15. Cançó de les potències	40
16. Cançó de la faucheuse	43
17. Cançó circular	46
18. Cançó dels miralls	47
19. Cançó del calamar	49
20. L'immigrant	51
21. Cançó petrarquiana	53
22. Cançó del nat i del nonat	55
23. Cançó de Plini el Vell	56
24. Cançó dels bòers	58
25. Cançó del català	60

26. Cançó del botxí	62
27. Cançó d'Ifigènia	64
28. Cançó d'Electra	66
29. Cançó d'Agamenó	67
30. Cançó de Clitemnestra	68
31. Cançó d'Orestes	69
32. El can-can de l'immigrant	70
33. Cançó dels ocells	71
34. Cançó dels mamífers	72
35. Cançó de les cuques	73
36. Cançó de les serps	74
37. Cançó de l'infern	75
38. Cançó d'Orfeu a Persèfone	76
39. Cançó de la mort d'Orfeu	78
40. Cançó de l'imperi de la mort	80
41. Cançó del dramaturg derrotat	82
42. Tango del director artístic	84
43. L'alosa	85
44. Les planetes	86
45. Lament	87
46. Cançó de primavera	89
47. Cançó d'Omfal	91
48. Cançó de gosar poder voler	93
49. Cançó de la cascada de somni	94
50. Cançó dels deixebles	96
51. Cançó dionisiaca	97
52. Cançó del destí	98
53. Cançó del nonat	99
54. Cançó de la llet	100

55. Cançó de les llàgrimes	102
56. Cançó d'Isabel	103
57. Cançó de Psique	104
58. Cançó d'Amor	105
59. Cançó d'Elisabet	106
 Procedència de les cançons	 107

1
COR DE MORTS

Sola en el món eterna, al qual s'adreça
tota creada cosa,
en tu, Na Mort, es posa
nostra nua natura;
feliç no, pro segura
de l'antic dolor. Fonda nit de pressa
a la confusa ment
fa fosc el pensar dura;
a l'espera, al desig, l'esperit àrid
l'alè mancar-li sent:
així d'afany i temença és lliure,
i el llarg temps buit i lent
consumeix sense tedi.
Vivíem: i com de poruga larva,
i de somni suat,
vagareja al lactant nadó per l'ànima
confusa recordança:
tal memòria n'avança
del viure nostre: però de por és lluny
el record. ¿Què vam ser?
¿Què va ser el punt acerb
que nom de vida té?
Cosa arcana i estranya
la vida és a la ment nostra avui, tal
com dels vius a la ment

la ignota mort apareix. Com vivint
de la mort fugia, així mateix fuig
de la flama vital
nostra nua natura
feliç no pro segura;
però que ser beat
nega als mortals i nega als morts el fat.

CANÇÓ DELS SUÏCIDES

Aquí nosaltres som legió,
som els que diem al món no.
Som els bojos d'amor total
i la rutina ens va fatal,
Maiakovski, Safo, Claudel,
sense l'amor la vida és gel.

Aquí nosaltres som legió,
som els que diem al món no.
Els que l'ambició ens ha perdut
i al xoc pel poder ens han vençut,
els Brut, Hitler, Joan d'Aragó,
a Wall Street n'èrem munió.

Aquí nosaltres som legió,
som els que diem al món no.
Els que la realitat trobem
bruta i en el món no encaixem,
els Pavese, Plath, Ferrater,
tal com està això no ens convé.

Aquí nosaltres som legió,
som els que diem al món no.
Els que hem perdut el món de vista
presos d'angoixa alienista,

som els Àiax, Wolf i Van Gogh,
per pau la mort ens sembla poc.

Aquí nosaltres som legió,
som els que diem al món no.
Els que amb el seu pes fora mida
ens va esclafar com cucs la vida,
respirar ens va fer intolerable,
propí i estrany insuportable.

CANÇÓ DEL MORT I DEL CRUCIFICAT

Quina agradable postura penjat
a la creu i clavat.
Al cap la sang no em puja ni un borrall
tot i estar cap per vall,
que els cadàvers tenim la sang glaçada,
poc ens cal cap flassada.
Passa l'airet aquí. Que bé s'hi està.
Quasi greu em sabrà
quan em despengin i em tirin tot d'una
a la fossa comuna.

Lladre i senyor, tots acabem igual,
donat al bé o al mal,
mitjà, baixet o alt,
quan és l'hora fatal
aquí no res hi val.

Que bé s'està aquí dins lluny del soroll,
del món que roda foll.
Al meu sepulcre pagat molt abans,
quin dolç, negre descans.
Aquí em podré per fi podrir tranquil,
no en deixis, cuc, ni un fil.
S'han acabat els goigs i les malures,
ànsies i vides dures,

negocis, lluites, les ambicions vanes.
Jo, tot això, ni ganes.

Lladre i senyor, tots acabem igual,
donat al bé o al mal,
mitjà, baixet o alt,
quan és l'hora fatal
aquí no res hi val.

4
CANÇÓ DELS OFEGATS

Faci el favor, amic, passi vostè primer,
no vull fer mal paper.
Ni parlar-ne, a vostè se'l veu més passadet.
¿D'on ve, on ha fet el pet?
Al fons de l'oceà he estat una setmana
amb peixos morts de gana.
Sort que abans d'acabar-me he trobat el camí.
Vostè no és pas marí.
No, vinc de la banyera, aquest matí em dutexava
quan al fons relliscava.
I tu, jove ¿d'on véns? Pensant en l'estimada
s'aixeca una ventada,
i jo que desgraciat rondava pel Pont Neuf,
trontollo, caic i pef.
Au, passem dins, companys, que aquí hi ha obert bufet
i ara ens morim de set.